

Handwritten signature

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

MAANDOVERZICHT

No. ..... 1 ..... - 1954

121

B I N N E N L A N D S E V E I L I G H E I D S D I E N S T

V E R T R O U W E L I J K

Maandoverzicht no. 1 - 1954

I N H O U D

I	Communisme Internationaal	blz. 1
II	Activiteit van de C.P.N. en haar Hulporganisaties	" 5
III	Vakbeweging	" 12
IV	Andere stromingen	" 15
V	Indonésië	" 16
VI	Overzicht der stakingen in Januari 1954	" 18

HOOFDSTUK I - COMMUNISTIE INTERNATIONAAL

Tactiek

Wanneer Rusland deelneemt aan internationaal overleg, spreekt bij monde van zijn onderhandelaars niet uitsluitend de Regering maar tevens de leiding der Partij. Het is daarom begrijpelijk, dat het hoofd der Sowjet-Russische delegatie doorgaans iemand is, die hoge partij- en staatsfuncties in zijn persoon verenigt.

Ter Conferentie van de Grote Vier treedt Molotow wederom als zodanig op. Deze continuïteit zou er op kunnen duiden, dat het Kremlin in hem nog steeds de meest geëigende figuur ziet om de internationale politieke belangen der USSR te behartigen. Hij is als minister van buitenlandse zaken met groot gezag bekleed. Het Westen maakte aan de conferentietafel meerdere malen kennis met zijn diplomatieke talenten.

De start van het jongste overleg der vier ministers van buitenlandse zaken in Berlijn heeft de schijn gewekt, dat Molotow's tactiek nog steeds steunt op stalinistische fundamenteën. Hij deed, zoals van ouds, geen toezeggingen van belang en, zoals het geval was bij soortgelijke ontmoetingen vóór Stalin's dood deponeerde Molotow ook nu voorstellen, die het Westen niet acceptabel achtte.

Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat alles onder het regime-Malenkow c.s. bij het oude is gebleven. Incidenteel trad reeds in de laatste maanden van 1953 aan den dag, dat het Kremlin het thans beter dan onder Stalin verstaat om, soms bij verrassing, een zekere starheid te overwinnen en het gesprek met het Westen over een andere boeg te gooien.

Poen Molotow gedurende de notawisseling van Nov/Dec. 1953 op een vastberaden houding van zijn collega's in het Westen stuitte, reageerde hij met diplomatieke buigzaamheid, waarbij hij door "rechtzettingen" en "verduidelijkingen" zijnerzijds enige staaltjes van laveerkunst ten beste gaf.

De internationale propaganda der communisten verkondigt thans naar oud recept, doch met meer plomb dan tevoren, dat de Sowjet-Unie, in tegenstelling met Amerika, de voornaamste vredeswaarborgen biedt, gespeend van elk element van agressie en eigenbaat.

In alle toonaarden doet ook de C.F.N. mee aan deze stemmingmakerij.

Inmiddels verrichtte Molotow zijn werk in Berlijn tot nog toe in een stijl, die veeleer stug dan soepel aandoet.

Het voorstel van de Russische minister van buitenlandse zaken om de Verenigde Staten van Noord-Amerika van nu af aan in Europese aangelegenheden maar de deur te wijzen, wekte slechts de hilariteit van zijn westelijke ambtgenoten op.

Zijn idee om de U.S.A. als verdragspartner zoveel doenlijk uit te bannen is nochtans in strijd met de werkelijke internationale verhoudingen.

Derhalve rijst de vraag waarom juist de "real"-politicus Molotow een dusdanig voorstel indiende.

Velen zien hierin een ongunstig voorteken voor de afloop der Conferentie. Het zou echter ook kunnen zijn, dat Molotow eerst door "onder-bieden" poogt te peilen hoever hij kan gaan. Dan zouden nog altijd concessies kunnen worden gedaan, die meer in de lijn liggen van Malenkow's "New Look" in de buitenlandse politiek.

De huidige Conferentie der Grote Vier kan louter een étape zijn in een tactiek, die de behartiging van interne en internationale belangen van het Sowjet-bloc het best geëdiend acht met het (voorlopig?) handhaven van de status quo. (zie hiervoor M.O. nr 12-1953, pag. 3).

Daarmede kan Rusland echter op korte termijn niet het gevaar bezweren, dat het kennelijk ducht van het "agressieve kapitalistische bloc". (N.A.V.O., E.D.G.).

x x x

In de eerstvolgende hoofdstukken van dit overzicht wordt toegelicht in welke belangrijke mate een nationale communistische partij als de C.P.N. met haar hulporganisaties juist de strijd tegen de E.D.G. onverzettelijk moeten blijven voeren.

De C.P.N., met haar directe en indirecte aanhang (de laatste voornamelijk in de vredesbeweging) mag die strijd niet laten luwen, ook al werd het E.D.G.-verdrag reeds door de Nederlandse volksvertegenwoordiging aanvaard.

Eerst later zal misschien worden opgehelderd of deze door Moskou geleide internationale campagne ontsproten is aan principiële dan wel incidentele motieven of mogelijk aan een samenhang van beide.

In de elkander snel opeenvolgende campagnes der internationale vredesbeweging hebben ook de Nederlandse communisten de laatste jaren, soms tot hun pijnlijke verbazing, ervaren, hoe abrupt een nauwelijks begonnen actie op hoog bevel moest worden stopgezet ten bate van een volgende, die het wereldcommunisme op dat moment meer geëigend voorkwam.

Momenteel zijn er echter geen aanwijzingen om zelfs maar te kunnen veronderstellen dat de anti-E.D.G.-agitatie ten einde loopt.

De Grote Vijfde

Er is Moskou, zo schreven wij vorig maal, veel aan gelegen het Rode China in Berlijn mede te laten beraadslagen. Het Westen wilde daar echter vóór alles tot besluiten komen inzake het vraagstuk-Duitsland en het Oostenrijkse vredesverdrag.

Dat Engeland, Frankrijk en de Verenigde Staten Molotow inzake de Oost-Aziatische vraagstukken desondanks een toezegging deden, mag niet als een principiële beslissing worden uitgelegd.

De Grote Drie, zo werd toegelicht, betoonden zich terzake slechts om tactische redenen toegeeflijk teneinde in Berlijn tijdrovende disputen over de samenstelling der agenda te verhinderen.

Malenkow's plaats

Het collectieve leiderschap der Sowjet-Unie, dat na het verscheiden van Stalin met grote nadrukkelijkheid werd aangediend, is kennelijk geen zinledig begrip. De bekende Amerikaanse publicisten J. en S. Alsop schreven in de "New York Herald Tribune" (9.2.54) o.m., dat experts in Russische zaken menen, dat de USSR door "een Comité" geregeerd worden. Malenkow zou daarvan alleen maar voorzitter zijn.

De gebroeders Alsop maken melding van een incident, dat zich afspeelde tijdens een onderhoud tussen Malenkow en Molotow enerzijds, de Britse ambassadeur in Moskou Sir William Hayter anderzijds. Molotow zou Malenkow daarbij voorzichtig hebben gecorrigeerd.

De Amerikaanse publicisten hebben ter illustratie van Malenkow's positie nog andere argumenten aangevoerd. Zo wordt in de pers aan de premier der Sowjet-Unie slechts weinig meer aandacht gewijd dan aan zijn collega's. Voorts zou in Berlijn blijken, dat Molotow veel meer vrijheid van handelen zonder ruggespraak heeft dan vroeger.

Uit hetgeen voorgaand betreffende de Berlijnse conferentie is opgemerkt zou men hoogstens mogen afleiden, dat Molotow's wijze van optreden sterke reminiscenties aan zijn gedragingen onder het Stalin-regime heeft gewekt. Het is echter bezwaarlijk hierin meer te zien dan tactiek.

Er is trouwens een opvallend verschil waar te nemen in de wijze, waarop de tegenwoordige prominenten der Sowjet-Unie zich, in tegenstelling met de eertijds onbereikbare Stalin, tussen de bevolking wensen te begeven. Malenkow maakt grote reizen, aldus is in Januari 1954 in de pers gerapporteerd.

In de lopende campagne voor de op 14 Maart a.s. te kiezen Opperste Sowjet hebben de Russische premier en een aantal andere regeringsleiders, o.w. Molotow en Kroestsjow persoonlijk aan de debatten deelgenomen op bijeenkomsten in de buitenwijken van Moskou.

Op andere vergaderingen spraken de vice-premiers Kaganowitsj en Mikojan.

Een incident met betrekking op Malenkow's 52ste verjaardag (8 Januari j.l.) dient nog te worden vermeld.

Een officieel Roemeens nieuwsbureau had aan de vooravond een lang lofprijzend artikel over Malenkow gedistribueerd. Het werd echter teruggenomen in een speciale order aan de Roemeense dagbladen.

Radio-Moskou noch de Russische dagbladpers hebben aan Malenkow's verjaardag aandacht gewijd, aldus meldden de Westerse persagentschappen. Tsjecho-Slowakije (Radio Praag) zou het enige land achter het IJzeren Gordijn zijn geweest, waar met enig huldebetoon van deze blijkbaar algemene gedragslijn werd afgeweken.

Aan deze gebeurtenissen behoeft echter geen overdreven betekenis te worden toegekend, want ook Stalins verjaardag werd meestal slechts in het openbaar gevierd, wanneer hij een kroonjaar bereikte, zo bv. in 1949 toen Ruslands dictator 70 werd.

De algemene conclusie, welke uit het hiervoren berichtete valt te trekken is, dat de collectieve leiders zich als "gewone mensen" ten overstaan van de bevolking trachten voor te doen.

Slansky-Beria

In Januari 1954 werd in Tsjecho-Slowakije, met ruim een jaar vertraging, een rechtszaak afgesloten, die als nasleep van het show-proces Slansky c.s. kan worden beschouwd, waarbij in November 1952 negen van de veertien beschuldigen werden terdood veroordeeld en opgehangen. Het betreft hier de veroordeling tot levenslange tuchthuisstraf van Marie Svermova, die onder het Slansky-regime plv. algemeen secretaresse der c.p. van Tsjecho-Slowakije was.

Eenzijds wordt afdoening van deze affaire juist op dit moment toegeschreven aan de behoeften der huidige leiders om de bevolking te sussen en te tonen, dat geen der "saboteurs" van het economische welzijn des lands ongestraft zal blijven. De economische situatie in Tsjecho-Slowakije wordt thans nog als zeer onbevredigend gekenschetst, zodat ook daarvoor een afleidingsmanoeuvre wenselijk moet zijn geweest.

Anderzijds zou men er echter ook een nasleep van de zaak-Beria in kunnen herkennen, waar deze (evenals voorheen Slansky c.s.) werd beschuldigd van "burgerlijk nationalisme".

Marie Svermova heeft eertijds als getuige contra Slansky toegegeven zich aan contra-revolutionnaire praktijken te hebben schuldig gemaakt door het vervalsen van de Marxistisch-Leninistische leer over de Partij in de periode van de opbouw van het socialisme. Zij stond, zo erkende zij destijds, op het standpunt van "de eigen Tsjecho-Slowaakse weg naar het socialisme, de weg van de klassenverzoening, die overeenkomst vertoonde met de misdadige conceptie van Tito en zijn klik.

Op 20 Januari j.l. richtte de Poolse communistenleider J. Witold nog eens dezelfde beschuldiging aan het adres van de "Gomulka-klik". Gomulka is, zoals bekend, de vroegere algemeen secretaris van de Verenigde Poolse Arbeiderspartij (i.e. de communistische partij). In tegenstelling met de meeste andere leiders dezer partij, die tijdens de Duitse bezetting in ballingschap vertoefden, heeft Gomulka in Polen zelf verzet tegen de Nazi's gepleegd. Verschillende malen werd hij in de Poolse partij van "burgerlijk nationalisme" beschuldigd, wat mede tot zijn val leidde.

Op 22 en 23 Januari 1954 besloot het Centraal Comité der S.E.D. Herrnstadt (afgezet hoofdredacteur van "Neues Deutschland") en Zaisser (verwijderd hoofd van de Staats Sicherheits Dienst in Oost-Duitsland) uit de partij te zetten en een berisping te richten tot Ackermann, Jendretsky, Schmidt en Dahlem, waarbij laatstgenoemde uit alle partijfuncties is gezet.

Deze correcties wekken de indruk gevolgen van het proces-Beria te zijn, omdat met Zaisser en Herrnstadt figuren verdwijnen, die de reputatie van "Beria-mannen" hadden.

Ackermann heeft zich in het verleden schuldig gemaakt aan het propageren van een "Duitse weg naar socialisme".

HOOFDSTUK II - ACTIVITEIT VAN DE C.P.N EN HAAR
HULFORGANISATIES

De hetze contra de E.D.G.

De in de afgelopen periode met onverminderde hevigheid voortgezette strijd tegen het E.D.G.-verdrag heeft niet kunnen verhinderen dat de Eerste Kamer op 20-1-'54 er haar goedkeuring aan hechtte. Marcus Bakker kondigde in "De Waarheid" van 23 Januari 1954 aan, dat de C.P.N. haar actie tegen de E.D.G. zal voortzetten. Direct doel is nu een felle druk van het volk op de Regering met de eis het verdrag niet te ratificeren, aldus zijn betoog (zie voor toelichting onder "Mantelorganisaties").

Er verschenen in het partijblad enige nieuwe anti-E.D.G.-rubrieken. In een artikelenserie "Kunnen wij vergeten?" wordt de herinnering aan de Duitse terreur tijdens de bezetting levendig gehouden. Hetzelfde geschiedt in een order datumhoofd dagelijks gegeven opsomming van terreurdaden van de bezetter.

Het is te verwachten dat het rechtstreeks ageren tegen het E.D.G.-verdrag enigszins plaats zal maken voor de meer indirect daartegen gerichte agitatie in verband met de herdenking van de Februaristaking en "het behoud van de 5e Mei". De herdenking van de Februaristaking zal daarbij, nu de Tweede Kamer op 27 Januari 1954 de communistische motie voor een halve dag vrij op de Nationale Herdenkingsdag heeft verworpen, waarschijnlijk op de voorgrond staan.

Het communistische "Comité-Herdenking Februari-staking 1941" heeft op 4 Februari j.l. bekend gemaakt, dat -waar het de werkende bevolking van Amsterdam niet mogelijk is op 25 Februari a.s. des morgens om 9 uur de kranslegging door het gemeentebestuur op het Daniël-Meijerplein bij te wonen- evenals vorige jaren besloten is om kwart voor vijf des middags een krans te leggen aan de voet van het monument. Nader werd in "De Waarheid" van 5-2-'54 bericht dat de kranslegging door het gemeentebestuur niet te 9 uur maar te 12.30 uur zal plaats hebben. Dit zal in de plannen van het Comité wel geen wijziging brengen.

De levensstandaard

In M.O. 12-1953, blz. 9 werd vermeld, dat Jaap Brandenburg in de Eerste Kamer toestemming had gevraagd tot het houden van een interpellatie over het verschijnsel van de prijsverhogingen. Frits Reuter deed inmiddels een soortgelijk verzoek als lid van de Tweede Kamer ("De Waarheid" 2-2-'54). Het laatste werd in tegenstelling met dat van Brandenburg ingewilligd; zij het dat de interpellatie eerst eind Februari zal mogen worden gehouden, tegen welk uitstel de communisten hebben geprotesteerd.

VERTROUWELIJK

De hevige koude liet de C.P.N. niet onberoerd en deed Marcus Bakker "Koude Vragen" stellen. In een artikel onder dit hoofd betoogde de fungerend hoofdredacteur van "De Waarheid" dat de arbeiders volledig gerechtigd waren bij hun directies om kolentoeslag te vragen en dat zij maar eens de ploeg moesten zetten in de winsten van de ondernemers. De in een aantal steden tijdens de koudeperiode op de uitkeringen aan sociaal gesteunden toegepaste verhoging noemde de partijkrant het resultaat van de stappen ondernomen door de communistische raadsleden. Zij waren kennelijk op aanwijzing van de landelijke C.P.N.-leiding in actie gekomen. In "De Waarheid" van 20-1-'54 keerde Brandsen (landelijk secretaris E.V.C.) zich tegen de opvattingen van de N.V.V.-secretaris A. Vermeulen, die in "Het Vrije Volk" naar voren had gebracht, dat pas aan de hand van de index-cijfers over Februari en Maart een eindoordeel zou kunnen worden gegeven over de gevolgen van de prijsstijgingen. De C.P.N. en de E.V.C., die zich een dergelijk oordeel niet voorbehouden en van mening zijn dat de huidige prijsstijgingen door een nieuwe loonronde zouden moeten worden gecompenseerd, onthouden er zich niettemin van concrete looneisen te stellen. Evenals bij de discussies in het midden van het vorige jaar over de compensatie van de huurverhoging en de consumptiebeperking bepalen de communistische partij en vakbeweging zich in het kader van de "eenheid van actie"-tactiek tot algemene agitatie. In feite nemen zij geen andere houding aan dan die van het zo door hen gewraakte N.V.V.: "zij houden de zaak scherp in het oog". (zie verder hoofdstuk III: Vakbeweging)

Partijbestuurszitting en verkiezingsconferentie district Amsterdam

De op 9 en 10 Januari 1954 gehouden bijeenkomst van het Partijbestuur was een communistische wapenschouw in het zicht van de komende Staten-verkiezingen (April 1954). Harry Verhey noemde het gebiedende eis van de "eenheid van actie"-tactiek dat de partij zich in de eerste plaats richt op de strijd van alledag, op het terrein van die kwesties, welke de arbeidersklasse dagelijks bezighouden, zoals prijsverhogingen, huurverhoging, lonen en woningnood. De propaganda voor de verkiezingen heeft alleen zin, aldus Verhey, wanneer zij uitgaat van praktische daden, verricht onder de massa, vooral in de vakbeweging. Als centrale leuzen in de verkiezingscampagne kondigde hij aan: "hogere lonen, lagere prijzen", "voor versnelde woningbouw.

Bij de discussies werd Utrecht de gehele partij ten voorbeeld gesteld in verband met het "succes" bij de onlangs gehouden gemeenteraadsverkiezingen.

Amsterdam, de sterke partijburcht, bleek intern een zwakke stee. Er werd ernstige critiek geuit op de leiding van dit district, die alles tegelijk zou willen doen en te weinig ruimte liet aan het initiatief van de afdelingen.

VERTROUWELIJK

Dergelijke geluiden werden ook gehoord op de verkiezingsconferentie van het district Amsterdam op 30 en 31 Januari 1954. Daar werd onverbloemd gezegd, dat het districtsbestuur volstrekt onvoldoende aandacht had besteed aan het vakverenigingswerk en het werk in de bedrijven.

Kennelijk heeft de partijleiding deze critiek toegelaten en mogelijk zelfs gestimuleerd. Het is niet uitgesloten, dat men daarmee de bedoeling heeft ruim baan te maken voor wijzigingen in de samenstelling van het Amsterdamse districtsbestuur.

Paul de Groot, die de partijbestuurszitting met een rede besloot, stelde vast, dat het centrale punt van de beraadslagingen de eenheid van actie van de arbeidersklasse was geweest. Aan de hand van een citaat uit de onlangs verschenen brochure van Prof. Romme betoogde hij, dat deze de brede basis nastreefde om te voorkomen, dat socialisten en communisten elkaar zouden vinden en om zodoende de communisten te isoleren. Romme begrijpt zeer duidelijk de betekenis van de C.P.N., aldus de partijsecretaris. Daarom moeten de communisten juist de eenheid met de leden en de aanhang van de P.v.d.A. smeden en hen wijzen op de noodzaak van de vorning van een anti-kapitalistisch blok, dat in de plaats moet komen van het huidige anti-communistische.

Voor de bestrijding van de komende crisis is volgens De Groot allereerst nodig het verslaan van de reactie van Romme en diens medeplichtigen in de P.v.d.A. Tegen Romme's brede basis stellen de communisten de brede basis van de eenheid van actie van socialisten en communisten als kern van een nationale samenwerking met alle anderen die daartoe bereid zijn. (De C.P.N. heeft intussen de verschijning aangekondigd van een brochure van de hand van Paul de Groot "Romme legt de kaarten op tafel", die richtinggevend zal zijn voor de huidige politiek van de partij.)

Als devies voor de verkiezingen hield De Groot in zijn slotrede zijn partijgenoten voor: "We mogen geen stap terug doen ten opzichte van de vorige verkiezingen."

Bedrijfswerk

In bijlage I wordt een overzicht gegeven van de na 1953 uitgegeven en in het bezit van de B.V.D. gekomen bedrijfskranten.

De dagelijkse leiding van het C.P.N.-district Amsterdam besloot weer tweemaal per maand de uitgave "Copij" te laten verschijnen, waaruit de redacties van de bedrijfskranten artikelen kunnen overnemen ter belichting van de politieke achtergrond van economische problemen. In het Decembernummer van dit instructie-orgaan werd erop gewezen, dat artikelen over de toestanden in de bedrijven in de bedrijfskranten de hoofdschotel dienen te vormen. Ook Moskou acht de bedrijfskranten van zeer groot belang. Zulks blijkt uit een publicatie in de Kominformkrant van 15-1-'54 over de bedrijfspers in Brazilië. Andere communistische partijen kunnen uit dit artikel lering trekken.

Buurtwerk

Jacques de Louw belichtte nog eens in "De Waarheid" de betekenis van de buurtkranten, die een belangrijk hulpmiddel kunnen zijn bij de strijd voor de dagelijkse belangen van de werkers en bij het omzetten van de groeiende ontevredenheid in bewuste activiteiten. Volgens De Louw, die nadere aanwijzingen aan de redacties gaf over de inhoud van deze blaadjes, verschijnen er thans in den lande 40 buurtkranten, (o.m. in Amsterdam, Rotterdam en Den Haag elk 10, in Groningen 4, in Twente 2). Van 10 kranten verscheen reeds meer dan één nummer. Niet al deze kranten zijn bij de Dienst bekend. (zie ook M.O. 9 en 10-1953)

Mantelorganisaties

"Nederland-U.S.S.R."

Naar aanleiding van het recente optreden van enige vooraanstaande kunstenaars uit de Sowjet-Unie heeft de Vereniging "Nederland-U.S.S.R." beweerd, dat de Nederlandse regering hun thans niet langer visa durfde onthouden. Men moet tot 1937 teruggaan om te stuiten op een bezoek van andere Russische artisten. Wel hebben na de bevrijding, zij het sporadisch, enkele kunstenaars uit de satellietstaten de gelegenheid gehad om de Nederlandse podia te bestijgen.

Keennelijk heeft "Nederland-U.S.S.R." gemeend door deze bewering te suggereren, dat zelfs de overheid aan de betekenis van de Sowjet-Unie ook in cultureel opzicht niet langer kan voorbij zien. De vereniging stelt zich, zoals bekend, voornamelijk ten doel om het culturele contact met de Sowjet-Unie te verstevigen, maar heeft in het onderhavige geval niet gefungeerd als impressariaat.

Kan het zijn, dat de W.O.K.S., de Russische vereniging ter bevordering van de culturele betrekkingen met het buitenland, de voorkeur gaf aan een andere en ruimere introductie bij het Nederlandse publiek dan "Nederland-U.S.S.R." met haar communistische reputatie kan bieden?

Het is ook gebleken, dat Moskou bij het uitbrengen van de nieuwe producten der Sowjet-Russische filmindustrie de communistische instellingen in Nederland geen monopolie meer verleende. Vooralsnog valt niet te boordelen of dit slechts een beschikking van tijdelijke aard is. Nochtans moet de Vereniging "Nederland-U.S.S.R." zich momenteel tevreden stellen met het vertonen van merendeels oudere films uit Sowjet-Rusland.

Nederlandse Vrouwenbeweging

Er gebeurt nog steeds weinig opvallends in de Nederlandse Vrouwenbeweging. Nadat in December 1953 de abonnementsactie voor het maandblad "Vrouwen voor Vrede en Opbouw" bijna geruisloos was afgesloten, begon het nieuwe jaar met een ledenwerfactie. Zij zal lopen tot de Internationale Vrouwendag (8 Maart a.s.).

VERTROUWELIJK

Het ziet ernaar uit dat deze actie nog minder succes zal opleveren dan de vorige. De colportage is al een weinig geliefde taak onder de N.V.B.-leden, maar de ledenwerving is nog moeilijker. De bedrijvigheid voor het uitzenden van één of twee afgevaardigden naar het op 25 Maart aanvangende congres van de "Gerwis" (de Indonesische communistische vrouwenorganisatie) zal waarschijnlijk vlotter verlopen. Het N.V.B.-hoofdbestuur kwam op het simpele idee in de afdelingen zeep te doen verkopen en de opbrengst daarvan voor een reisfonds te bestemmen. Zoiets past beter in het kader van de "gezelligheidssfeer", die de N.V.B. de laatste maanden in de afdelingen tracht te scheppen.

Jeugdbeweging

De internationale communistische jeugdorganisatie W.F.D.Y. heeft met een hoofdartikel in het November-nummer van haar orgaan het oude thema "verdediging van de rechten van de jeugd" opgerakeld. Daarin wordt verwezen naar de Internationale Conferentie ter verdediging van de rechten van de jeugd (Wenen 22-27 Maart 1953) en naar het 3e Wereldjeugdcongres (Boekarest 25-30 Juli 1953). Tijdens laatstgenoemde bijeenkomst werd besloten om de rechten van de plattelandsjeugd in een nieuwe internationale conferentie aan de orde te stellen. Tijdens de jongste zitting van het Uitvoerend Comité van de W.F.D.Y. (Stockholm 25-28 Januari 1954) werden "de verdediging van de rechten der plattelandsjeugd", alsmede "de voorbereiding van een internationale ontmoeting dienaangaande" op de agenda geplaatst.

De voorzitter van het A.N.J.V., Johan Frederik Wolff was daar mede aanwezig. Sedert het 3e Wereldjeugdcongres is hij lid van het genoemde bestuursorgaan der W.F.D.Y. Wellicht zal het A.N.J.V. deze activiteit stimuleren.

Het A.N.J.V.

Het communistische jeugdverbond zal ook verder zijn krachten dienen te wijden aan het "militaire werk", dat reeds in December 1953 een culminatiepunt bereikte.

In een recent schrijven van het hoofdbestuur aan de afdelingen wordt de campagne betreffende het Kerstverlof "een eerste stap van zelfstandige jeugdactiviteit tegen de E.D.G." genoemd. Het schrijven besluit met de woorden: "Gesterkt door de successen zullen we thans in staat zijn nog grotere bijdragen te leveren in de strijd tegen het Europese Defensiegemeenschapsverdrag". Waarschijnlijk zal het A.N.J.V. dan ook voortgaan met de actie tot herstel van de oude verlofregeling, volgens welke iedere militair in principe elk week-end thuis kan doorbrengen.

Daarnaast staan zes jeugdkampen op het programma, welke de leiding gedurende de Paasdagen in verschillende delen van ons land wil organiseren, alsmede drie zomerkampen, t.w.:

- a. van 10-24 Juli een ontspanningskamp op de Veluwe;
- b. van 24-31 Juli een watersportkamp te Sneek;
- c. van 31 Juli-14 Augustus een ontspanningskamp op Texel.

VERTROUWELIJK

De I.U.S.

De "International Union of Students" is het jaar begonnen met een omvangrijke agenda. De in het verleden zozeer gepropageerde "culturele uitwisseling" vormt ook nu de leidraad.

Behalve een aantal internationale faculteitsbijeenkomsten organiseert deze communistische studentenorganisatie sport- en vacantiekampen in verschillende Europese landen. Blijkbaar zet de I.U.S. alle zeilen bij om haar betekenis voor de West-Europese studenten te doen toenemen. Voorts organiseert de I.U.S. een internationale tournee van een culturele groep, gevormd door studenten uit verschillende landen. Mogelijk zal deze groep -daartoe uitgenodigd door de O.P.S.J. en de D.S.O. "Pericles" te Amsterdam- ook een bezoek aan ons land brengen.

De O.P.S.J.

Van 17 tot 19 April zal in Amsterdam het internationale volley- en basketbal toernooi worden gehouden, dat door Trijntje Roelfina Kriesels-Bultje werd voorgesteld tijdens het 3e I.U.S.-congres (Warschau, Augustus/September 1953). De omstandigheid, dat zij tijdens dit congres tot lid van de Council der I.U.S. werd benoemd zal haar wellicht nog meer aanmoedigen de succesvolle uitvoering van "haar" plan te bevorderen. Uitnodigingen betreffende dit "sporttreffen" zijn of worden verzonden aan organisaties in België, Frankrijk, Hongarije, Polen, Finland, Engeland, Denemarken, Italië, de Sowjet-Unie, Tsjecho-Slowakije en Duitsland.

Ongetwijfeld is het niet alleen de bedoeling van de organisatoren op deze wijze propaganda te maken voor de "vreedzame co-existentie" in het algemeen, doch ook voor de O.P.S.J. in het bijzonder. De levensvatbaarheid van deze organisatie is n.l. zo gering, dat een "injectie" niet overbodig lijkt.

Vredesbeweging

Zolang de E.D.G. voor alle verdragspartners nog geen voldongen feit is, zullen de communisten in West-Europa door een "brede volksbeweging" trachten druk op de parlementen uit te oefenen.

Ofschoon Nederland, voorlopig als enige der deelnemende staten, het verdrag heeft aanvaard, waardoor het zich in een uitzonderingspositie heeft geplaatst, moeten de communisten ook hier blijven voortgaan met hun agitatie daartegen. Dit blijkt o.a. uit het in de aanhef van hoofdstuk II vermelde artikel van Marcus Bakker, die zelfs als direct doel stelt nu een felle druk van het volk op de regering uit te oefenen met de eis het verdrag niet te ratificeren.

Eenzelfde aanwijzing gaf Nico Luirink, algemeen leider der Nederlandse Vredesbeweging, met dit verschil, dat zijn mededeling in het blad "Vrede" minder opvallend werd gelanceerd dan die van de hoofdredacteur van "De Waarheid". Dit is begrijpelijk: de Vredesbeweging kan namelijk door haar structuur niet zoals de Partij een dwingend beroep doen op haar aanhangers om een loyale uitvoering van de internationale communistische tactiek te bewerkstelligen.

VERTROUWELIJK

De Nederlandse Vredesraad moet nochtans proberen in eigen gelederen minstens het kleine leger van propagandisten aan de slag te houden.

De sympathisanten zullen echter over het algemeen weinig heil zien in het voortzetten van acties voor een verloren zaak.

Voor de zoveelste keer zal de Nederlandse Vredesbeweging de pas moeten markeren.

Tot nader order zal zij zich kunnen bezig houden met onderwerpen van algemene aard, die niettemin passen binnen het raam van de vredesactie, zoals de eis om China toe te laten tot de U.N.O., de uitbreiding van de Oost-Westhandel, verhoging van het levenspeil door vermindering der bewapeningskosten en vanzelfsprekend steun aan het Russische standpunt ter Conferentie van Vier in Berlijn.

HOOFDSTUK III - VAKBEWEGING

Eenheid van onderop

In navolging van de CPN heeft ook de EVC het nodig geoordeeld slechts algemene agitatie te voeren tegen de gestegen kosten van levensonderhoud in verband met de loonronde van 1 Januari 1954.

Zij bepleit een nieuwe loonsverhoging, echter zonder nadere exacte aanduidingen. Blijkbaar zou een positief geluid in die richting de gewenste "eenheid van actie" kunnen schaden.

De bonden, aangesloten bij de EVC, moeten deze aangelegenheid echter per afzonderlijk bedrijf bezien. Hun leiding is opgedragen om in samenwerking met NVV-ers waar maar enigszins mogelijk tot directe actie te komen, waarbij dan wel concrete eisen dienen te worden gesteld.

Hier dus een streven om op een scherp afgebakend operatieterrein, namelijk het bedrijf, "eenheid van onderop" te werkstelligen.

De landelijke leiding van de EVC heeft deze reële instructie voor de eigen mensen vergezeld doen gaan van een min of meer propagandistisch gebaar naar buiten. De centrale werkgeversorganisaties ontvingen nl. van het Verbondsbestuur der EVC een schriftelijke uiteenzetting over de noodzaak van een nieuwe (niet procentueel aangeduide) loonsverhoging op grond van de jongste prijsstijgingen.

In dit schrijven - afgedrukt in "De Waarheid" van 23.1.54 - zitten drie opvallende elementen:

1. de EVC staat uitbreiding voor van het productie-apparaat onder voorbehoud, dat de arbeiders zullen mede profiteren van de gunstige gevolgen daarvan;
2. zij deelt mede een beroep te zullen doen op de arbeiders om met kracht op te komen voor rechtvaardige looneisen;
3. zij zegt bereid te blijven over deze vraagstukken overleg met de werkgeversorganisaties te plegen.

Sub 1. Reeds duidelijk treedt aan het licht, dat de EVC-leiding de "constructieve gedachten" ter harte neemt uit de rede van G. Di Vittorio, voorzitter van het communistische Wereld Vak Verbond, op het van 10 tot 21 October 1953 te Wenen gehouden WVV-congres. (zie MO 10/'53, blz. 6 en 17 en MO 12/'53 blz. 17);

Sub. 2. Te dien aanzien suggereert de EVC haar kracht als voorhoede van de werkers. De Eenheidsvakcentrale is hier een vooruitgeschoven post der Partij, die zelf de tactiek voorschreef in een artikel over de gewraakte houding van het NVV betreffende de nieuwe prijsstijgingen. Marcus Bakker merkte naar aanleiding daarvan in "De Waarheid" van 9.1.1954 o.m. op:

"Maar de arbeiders zullen zo vrij zijn niet te wachten tot de NVV-leiding deze belangrijke zaak aan de orde stelt, doch hun besturen dwingen dit te doen en daarnaast zelf hun eisen te stellen".
(Onderstreping dzz.)

Sub 3. Wederom komt het verlangen tot uiting om ook ten aanzien van het georganiseerd overleg uit het bestaande isolement te geraken.

Recente uitlatingen van enkele EVC-bestuurders wijzen er op, dat men in die kring rekent op een werkelijke economische crisis, waarmede grotere stakingsacties gepaard zullen gaan. Met het uitzicht daarop wordt aangedrongen op het opvoeren van de inkomsten van het Solidariteitsfonds, waaruit in geval van strijd ook de andersgeorganiseerden naar verhouding zullen kunnen putten.

Oppositiewerk

In het begin van 1953 werd in verband met de per 1 Februari 1953 afgesloten nieuwe CAO voor bemanningen van onder Nederlandse vlag varende koopvaardij-schepen, een actie ontzettend door enige leden van de Centrale Bond van Transportarbeiders (CBT-NVV). Zij verspreidden een rondschrijven waarin de zeevarenden, leden van de CBT, werden opgeroepen om door gezamenlijke protesten en eisen het bestuur tot een ander standpunt te dwingen. Teneinde dit te bevorderen gaf een inmiddels gevormd actie-comité, bestaande uit W.A. Hildebrand, M. van der Kerkhof en A. van Dijk, allen NVV-ers uit Rotterdam, het orgaan "Onze Koopvaardij" uit, met als ondertitel: uitgave van zeelieden in de CBT-NVV.

Het eerste nummer verscheen in Mei, het tweede in September 1953, beide in een oplaag van 1000 exemplaren. Het blad bevat tal van bijdragen en ingezonden stukken, waarvan de hoofdstrekking is het verlangen naar een meer strijdbare houding van het CBT-bestuur.

Alhoewel reeds in Mei 1953 een extra nummer van "Varend Nederland" geheel gewijd was aan deze activiteit, deed het actiecomité steeds uitkomen, dat er geen contact bestond met de CPN of de EVC. Gegevens uit diverse bronnen tonen evenwel aan, dat de ANBZ-EVC de leiding in deze actie heeft, ofschoon zij op de achtergrond blijft. Met name de vice-voorzitter van de ANBZ-EVC, A.G. Hoiting, heeft een werkzaam aandeel in het hiervoren aangegeven "oppositie-werk". Intussen hebben twee leden zich uit het comité teruggetrokken, zodat in wezen van een comité geen sprake meer is. Alleen voornoemde W.A. Hildebrand laat zich nog gebruiken als vlag, die de lading dekt.

In het begin was de actie voornamelijk geconcentreerd op Rotterdam en Antwerpen. Van ANBZ-zijde heeft men getracht hieraan een meer landelijk karakter te geven door Amsterdam erin te betrekken. Blijkbaar heeft dit alles niet het gewenste resultaat opgeleverd, want sinds September 1953 verscheen geen nieuw nummer van "Onze Koopvaardij". Het enige levensteken nadien kwam in October 1953 met een rondschrijven van W.A. Hildebrand, waarin deze tegen zijn roeyement als lid van de CBT-NVV protest aantekende.

Ook deze opzet om op grote schaal oppositie in niet-communistische vakorganisaties te organiseren is dus voor de communisten op een teleurstelling uitgelopen.

Zoals in het vorig M.O. gemeld, hebben de tegenstellingen in "Ons Belang" tussen communisten en niet-communisten zich zodanig ontwikkeld, dat een groep der laatstgenoemden in December 1953 is uitgetreden en een nieuwe organisatie heeft opgericht, nl. de "Algemene Bond van Werkers in het PTT-bedrijf". Deze is aangesloten bij de niet politiek gebonden Nederlandse Vak Centrale (NVC).

Bedoelde afsplitsing betekent een gevoelig verlies voor de communisten daar het eenheidskarakter van "Ons Belang" meer en meer verloren gaat. Ook het plan "Ons Belang" te doen overgaan naar de ABVA-NVV, teneinde in die bond oppositie te kunnen voeren, heeft nu nog minder kans van slagen.

Thans wordt in communistische kring overwogen de organisatie, tot dusver beperkt tot het PTT-personeel, mede open te stellen voor personeel van andere overheidsdiensten en bedrijven.

Ledenwerfactie 1953/1954

Kenmerkte de maand December 1953 zich in de EVC-bedrijfsbonden door een periode van weinig activiteit, in Januari 1954 werd de algemene ledenwerfactie krachtig ter hand genomen.

De resultaten worden ter aanmoediging geregeld in de resp. bondsperiodieken bekend gemaakt.

In het orgaan "Stalen Banden" (De Metaal-EVC) trok het de aandacht, dat de namen van alle 38 Bondsraadsleden volledig werden vermeld, met opgave van de door ieder van hen gewonnen nieuwe leden. Zulk een mededeelzaamheid was tot nog toe niet gebruikelijk. Doorgaans worden zodanige publicaties juist vermeden.

Eenheid van actie

Mocht de EVC in enkele metaalbedrijven bij kernverkiezingen enkele bescheiden successen behalen, zo wijzen bepaalde tekenen er evenwel op, dat De Metaal op een ander front bij zijn eenheidsstreven niet slaagde. Reeds geruime tijd bestond het vermoeden, dat de "neutrale" Commissie van Isoleerders geen lang leven beschoren zou zijn. Met deze commissie beoogde De Metaal-EVC op verkapte wijze zoveel mogelijk anders- en ongeorganiseerde isoleerders in één organisatie onder te brengen teneinde zodoende het streven naar eenheid van actie te doen verwerkelijken. Nadat vele leden achter de ware bedoelingen van deze commissie waren gekomen en haar dientengevolge de rug hadden toegekeerd, verloor zij haar levensvatbaarheid en werd opgeheven. De overblijvende leden, voor het merendeel EVC-ers, werden ondergebracht in een "Bedrijfsgroep voor werkers in het Isolatiebedrijf", aangesloten bij De Metaal-EVC.

Te wijziging van de loonregeling voor het isolatiebedrijf greep de bedrijfsgroep terstond aan om agitatie te voeren bij de V(erenigde) I(solatie) B(edrijven), een overkoepelend orgaan van ondernemersorganisaties in die branche. De Metaal-EVC schijnt een plan in voorbereiding te hebben om alle isoleerders het werk te doen neerleggen teneinde hun looneisen ingewilligd te krijgen.

Uitvoering van internationale richtlijnen

Werden reeds in December 1953 incidenteel de eerste voorbereidingswerkzaamheden voor het 2e Congres van de IBA-Metaal-WVV waargenomen (zie MO 12/'53, blz. 18), thans zijn in het orgaan van De Metaal-EVC omtrent deze voorbereiding directieven gegeven.

Aangespoord wordt om zo veel mogelijk bedrijfs- en vakverenigingsconferenties te beleggen op grondslag van de afzonderlijke problemen in ieder bedrijf, hetgeen aansluit bij de hiervoren gesignaleerde opdracht der landelijke EVC-leiding aan alle bedrijfsbonden.

HOOFDSTUK IV - ANDERE STROMINGEN

Socialistische Unie

In het vorig Maandoverzicht werd enige aandacht gewijd aan een nieuwe ontwikkeling in de Socialistische Unie.

Uit haar orgaan "Nieuwe Wereld" (23.1.54) blijkt thans dat de Unie plannen koestert deel te nemen aan de a.s. verkiezingen voor de Provinciale Staten. Ter motivering van dit besluit wordt gezegd, dat het noodzakelijk is een gelegenheid te scheppen om de wil van de socialistische beweging, alsook het protest tegen de regeringspolitiek tot uitdrukking te brengen.

De uitvoering van deze plannen kan eerst aantonen of het stembusresultaat voor de kandidaten der Socialistische Unie minder ontnuchterend zal zijn dan dat van de laatste verkiezingen voor de Tweede Kamer.

Natralistisch pleidooi

Op een bijeenkomst te Amsterdam, belegd door de Vredesbeweging "De Derde Weg", "Kerk en Vrede", A.N.V.A. en andere geestverwante organisaties heeft Dr Gustav Heinemann het woord gevoerd. Deze Duitse neutralist nam met de door hem gestichte "Gesamt Deutsche Volkspartei" zonder succes deel aan de in September vorig jaar gehouden Bondsdagverkiezingen. Gelet op de uitslag leefde "De Derde Weg"-gedachte daar evenmin als in Nederland zodanig, dat zij leidde tot het veroveren van één of meer zetels in de volksvertegenwoordiging.

Een herenigd Duitsland is volgens Heinemann alleen mogelijk wanneer wordt afgezien van een bewapend Duitsland. Hij wijst inschakeling der Europese volkeren in het militaire front der beide grote machtsblokken af en propageert een daarvan onafhankelijk Europa. Hij pleit voor een evenwicht van landen en machten door samenwerking en voor vrijwillig aanvaarde beperking van de eigen veiligheidseisen.

Nationaal Europese Sociale Beweging (N.E.S.B.)

Het Gerechtshof te Amsterdam, dat op 4 Februari jl. in hoger beroep de beide NESB-leiders P. van Tienen en Mr J.A. Wolhuisch vrijspak van het hun ten laste gelegde, nl. het deelnemen aan een in de zin van het "Londense Besluit" landverraderlijke organisatie, overwoog in zijn arrest o.m. dat een organisatie niet reeds als strijdig met de openbare orde en dus als bij de wet verboden moet worden aangemerkt, indien het streven daarvan op één of meer punten met het streven van één of meer der ontbonden en met name genoemde organisaties mocht overeenstemmen, doch eerst dan, indien zij in beginselen en doeleinden zozeer met die van één of meer van die organisaties overeenstemt, dat zij geacht moet worden het streven daarvan voort te zetten.

VERTROUWELIJK

Ter motivering van deze beslissing werd o.m. overwogen, dat de N.E.S.B. niet een éénhoofdig leidersbeginsel aanhangt, dat zij deel uitmaakt van de Europese Sociale Beweging (een organisatie met een uit meer personen bestaand hoofdbestuur), terwijl voorts niet is gebleken dat de N.E.S.B. rassendis-criminatie nastreeft.

De pers wijdde uitvoerig aandacht aan deze rechtszaak, waarbij het, voor zover hierop commentaar werd geleverd, niet ontbrak aan uitingen van teleurstelling over de afloop daarvan. Voor enkele bladen was de vrijspraak aanleiding tot critiek op de rechterlijke macht, aan wier adres het verwijt werd gericht, dat de democratie niet op haar kan rekenen als het gaat om het bestaan der democratie, terwijl, zo wordt betoogd, juist de onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke macht het plechtanker bij uitstek voor de verdediging daarvan moet zijn.

Hiertegen stelling nemende werd er door een ander blad opgewezen dat de Minister van Justitie reeds rekening had gehouden met de mogelijkheid dat de bestaande bepalingen onvoldoende zouden zijn om bewegingen als de N.E.S.B. afdoende te treffen.

Weer een ander blad bracht de meer algemene vraag ter sprake, hoe de democratie moet staan tegenover organisaties, die strijdig zijn met de beginselen der democratie, waarbij erop gewezen werd, dat er behalve de herlevende fascistische groeperingen ook andere anti-democratische groepen mogelijk zijn en inderdaad bestaan.

HOOFDSTUK V - INDONESIE

Conferentie

Het hoofdbestuur van de "Perhimpunan Indonesia" (P.I.) belegde op 24 Januari j.l. een congres (conferentie) te Amsterdam met als voornaamste oogmerk meer bekendheid te geven aan het doel en streven der vereniging en mede om te doen blijken, dat de vereniging na de verwijdering uit Nederland van haar voorzitter R.M. Sunito een verandering heeft ondergaan. Hiervan is echter niet veel gebleken op de bijeenkomst, waar ook afgevaardigden van andere Indone-sische verenigingen aanwezig waren. Integendeel, het Amerikaanse imperialisme is bijvoorbeeld opnieuw afgeschilderd als een groot gevaar voor de wereldvrede. De Indone-siërs zullen er goed aan doen dit imperialisme samen met de andere volken van Azië buiten de grenzen van Indonesië te houden, zo niet, dan zal dit land betrokken worden in het grote conflict tussen Oost en West, aldus de ontwikkelde gedachtengang.

Ook het Nederlandse kapitalisme en imperialisme hebben het als "de grootste vijand van Indonesië" weer moeten ont-gelden. In dit licht bezien paste o.a. de herhaalde ver-klaring, dat de R.T.C.-overeenkomsten het tegendeel van vrede en welvaart in Indonesië hebben gebracht.

Het P.I.-orgaan "Indonesia Merdeka" verschijnt nog ge-regeld.

Geldzorgen

De financiële toestand van de andere communistische Indonesische vereniging te Amsterdam, n.l. de "Panitera Peladjar dan Pemuda Indonesia", blijkt weinig rooskleurig te zijn. Haar orgaan "Tong-Tong" blijft echter nog verschijnen.

De zgn. wetenschappelijke werkgroep der "Panitera" houdt haar samenkomsten.

Van de "International Union of Students" (I.U.S.) te Praag ontvangt de vereniging propagandamateriaal, dat trouwens ook aan andere studentenverenigingen in Nederland wordt toegezonden.

Commentaar op arresties

De arrestaties in Indonesië van Nederlanders en anderen hebben aanleiding gegeven tot uitvoerig geschrijf in Indonesische bladen met veel critiek uiteraard op de Nederlanders, de Nederlandse Regering, enz. Een enkel blad liet een gematigd geluid horen.

De secretaris-generaal der "Partai Komunis Indonesia" (P.K.I.) is van mening, dat de Nederlandse complotten tegen de R.I. met wortel en tak uitgeroeid moeten worden. In alles wat in Indonesië Nederlands is ligt z.i. de bron van alle moeilijkheden.

Solidariteit

Tijdens de zitting van het Partijbestuur der C.P.N. op 9 en 10 Januari j.l. heeft Paul de Groot -aldus "De Waarheid" van 11.2.54- het door het P.B. ingenomen standpunt geformuleerd, o.a. met betrekking tot "het complot in Indonesië", dat met het vorenstaande overeenstemt.

Solidariteit wordt betuigd met het Indonesische volk "in zijn strijd om elke poging van de koloniale machten tot revanche en ondermijning de kop in te drukken".

De correspondent in Amsterdam van het te Djakarta verschijnende "Harian Rakjat" heeft aan dit blad een verslag gegeven over vorenbedoelde C.P.N.-Partijbestuurszitting, voor zover de behandeling van de laatste ontwikkeling in Indonesië betreffend;

De redacteur te Amsterdam (voor West-Europa) van het eveneens in Djakarta verschijnende "Merdeka" heeft een in dit blad afgedrukt uitvoerig vraaggesprek met Paul de Groot gehad. Het beleid der Indonesische regering heeft De Groot's instemming (zelfstandigheidspolitiek, handelsverdrag met communistisch China, diplomatiek verkeer tussen Moskou en Djakarta, Nederlands Nieuw-Guinea moet aan Indonesië gegeven worden, enz.)

De bekende Chinese communistische propagandist Chen Hsi Man te Amsterdam verzendt nog regelmatig propagandamateriaal, laatstelijk in het Engels gestelde, te Peking uitgegeven brochures. Als afzendadres stond vermeld "Foreign Press", Corellistraat 15, Amsterdam, waar men blijkens een door hem in de brochures aangebracht strookje "Informations" kan bekomen. ("Foreign Press" is een instelling te Peking waar voor het buitenland bestemde propagandalectuur wordt uitgegeven).

10.2.1954

Stakingen overzicht in
Januari 1954

18

V
o
l
g
n
o

Bedrijf	Aanleiding	Inmenging Vakbonden	Resultaat	
NV D.Jordaan & Zn., textielfabr. te Haaksbergen.	Arbeiders eisten een hoger loon.	Geen	Directie zegde toe voorlopig over te zullen gaan tot verhoging van de lonen.	1.
NV ter Horst & Co., Jutefabriek te Rijssen.	Conflict over de uitbetaling van 3 overuren.	Geen	42 staaksters hervatten het werk niet en werden ontslagen.	2.
Eerste Ned. Coöp.Kunstmestfabriek te Vlaarding.	Weigering directie om boven de 5% loonsverhoging op 1/1 1954 twee cent per uur extra te betalen aan geschoolde arbeiders.	Uniebonden bemiddelden. CHEVOFA-EVC stookte.	Geen resultaat	3.
Bouwvakarbeiders te Delft.	Aannemers verlaagden garantieloon van 35% op 30%.	ABWB-EVC stookte.	Geen resultaat	4.
Fa.M.Boers & Zonen, lompengroothandel te Amsterdam.	Conflict over het schaftuur.	NVV bemiddelde.	Na overleg werd overeenstemming bereikt.	5.
Schmidt & Zn. Tricotagefabriek te Wildervank	Staaksters waren ontevreden over het materiaal waarmee ze van en naar het werk werden vervoerd.	ATEK-EVC stookte	Geen resultaat.	6.

BIJLAGE I

Aanvullende lijst met namen van C.P.N.-bedrijfskranten, welke na October 1953 werden uitgegeven (vide M.O. nos 9 en 10-1953)

	<u>Naam</u>	<u>Bedrijf</u>	<u>Plaats</u>
District Den Haag	Overheid-Koerier	Centr. Werkplaats der Telegrafie en Telefonie	Den Haag
	't Wegwijzertje	Handels- en kantoor- bedienden- verspreid onder het personeel van de Centrale Algem. Verz. Maatschappij	Den Haag
District Zeeland	De Helling	Kon. Maatschappij "De Schelde"	Vlissingen
District Amsterdam	De Typo Copy voor de be- drijfskranten	Grafische Bedr.	Amsterdam Amsterdam
District Centraal Gelderland	Bedrijfskrant voor industriearbeiders in Gelderland		
	De Gemeente-ambtenaar	Gemeentepersoneel	Arnhem
District Friesland	De Gemeente-arbeider	Gemeentepersoneel	Harlingen

N.B. Volledigheidshalve wordt opgemerkt, dat volgens de C.P.N. het aantal partij-bedrijfskranten momenteel ca. 60 zou bedragen. Bij de Dienst zijn 50 bedrijfskranten bekend. Verwacht kan worden, dat het aantal bedrijfskranten in de naaste toekomst met het oog op de a.s. verkiezingen der Provinciale Staten nog zal toenemen.